

Οἱ παῖδες θέτουσιν ἀπλῶς τὰ τεμάχια ἐντὸς σωλή-
νος, ἐκλέγουσι δὲ τὰ καλὰ τεμάχια καὶ ἀπορρίπτουσι
τὰ βροχῶδη καὶ ἐλαττωματικά. Τὸ μηχανήμα εἶναι
αὐτόματον, ἀλλὰ χρειάζονται καὶ οἱ παῖδες δι' ὅ,τι
δὲν δύναται νὰ τελειοποιήσῃ τὸ μηχανήμα. Ἀφοῦ
αἱ κουβαρίστραι τορευθῶσι, τίθενται ἐντὸς μεγάλ-
λου τυμπάνου καὶ στρέφονται ταχέως μέχρις οὗ γί-
νωσι στιλπναί· διὰ ἰδιαιτέρας δὲ σκευασίας χρωμα-
τίζονται κίτριναί, μαῦραι ἢ ἐρυθραί. Ὁ ἀριθμὸς
200 ἢ 300 ὑάρδαι ὁ ἐπὶ τοῦ χαρτίου τῆς κουβαρί-
στρας δὲν ἐμφαίνει ὅτι ἡ κλωστή ἐμετρήθη, ἀλλ'
ὅτι ἡ κουβαρίστρα ὑπελογίσθη ὡς δυναμένη νὰ πε-
ριλάβῃ τὸν ἀριθμὸν ἐκεῖνον.

ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Παρὰ τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν μεταξὺ Ἐκεῖνου καὶ
Ἐκεῖνης.

Ἐκεῖνη : Λέγεις πῶς μ' ἀγαπᾷς· ἀπόδειξέ μου
τὸ λοιπὸν.

Ἐκεῖνος : Νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω· Πέσε 'ς τὴ θά-
λασσα καὶ θὰ ἰδῆς ἂν δὲν θὰ πέσω κ' ἐγὼ μέσα νὰ
σὲ σώσω.

ΕΝ Τῷ ὈΚΕΑΝῷ

Ἡ ἑσπερινὴ ἀποχώρησις

Τὸ θέαμα τῆς θαλάσσης ἐθαυμάζομεν μόνον
περὶ τὴν ἑσπέραν, ἀφοῦ οἱ ἐπιβάται κατέβαι-
νον εἰς τοὺς κοιτῶνάς των, ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν
ἐρημιτῶν. Κατὰ τὴν ὥραν ἐκεῖνην, ὅτε ἐπὶ τοῦ
διαφανοῦς εἰσέτι περὶ τὴν δύσιν ὄριζοντος ἡ ἐσχα-
τιὰ τῆς θαλάσσης ἐχάραττε καθαρωτάτην μέ-
λαιαν γραμμὴν, ἡ δὲ ἐπιφάνεια αὐτῆς οὐσα με-
λανωτάτη ὡσεὶ ἐκ πίστεως δὲν ἐφείλκε τὸ βλέμμα
εἰς σημεῖόν τι ὠρισμένον, ἤτο εὐχάριστον νὰ ἐγ-
καταλιμπάνηται τις εἰς τὸν ῥοῦν τῶν ἀτάκτων
καὶ κατατετμημένων λογισμῶν, ὅστις ὁμοιάζει μὲ
τὴν διαδοχὴν τῶν εἰκόνων τοῦ ἐνυπνίου, ῥοῦν τὸν
ὅποιον συνάδουσιν οἱ ἔρρυθμοι κτύποι τῆς ἑλικος.

Ἄλλ' οἱ λογισμοὶ κατὰ τὴν ὥραν ἐκεῖνην
ἠπέκον τὸ χροῖμα τῆς θαλάσσης. Ἀπέναντι τῆς
ἀπεράντου ἐκτάσεως τῶν ὑδάτων, ἐφ' ἧς οὐδὲν
ἔχουσι φαίνεται τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ χρόνου, ὁ
σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου ταξιδίου, τὰ συμφέροντά
μας, ἡ χώρα μας, τὰ πάντα μᾶς φαίνονται τό-
τον ἀπομεμακρυσμένα, συγκεχυμένα, μικρά, ἐλε-
εινά!... Καὶ ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι τρεῖς ἡμέρας
πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐβλήθη τὸσον πολὺ
ἕνεκα τοῦ ψυχροῦ χειρισμοῦ ἐνὸς γνωρίμου μου,
ὅν συνήντησα ἐν τῇ ὁδῷ Βαρβαροῦ!... Τί ἀθλιό-
της!... Τώρα ὁλ' αὐτὰ φαίνονται ἀναμνήσεις ἄλλης
ὑπάρξεως, αἵτινες προκύπτουσι μίαν μόλις στιγ-
μὴν καὶ κατακρημνίζονται πάλιν καὶ βυθίζονται
εἰς τὴν ἀμέτρητον ἐκεῖνην ἄβυσσον, τὴν χαίνου-
σαν ὑποκάτωθεν καὶ περίξ ἡμῶν. Καὶ ἀφιέμεθα
εἰς τὰ νῶτα τῆς θαλάσσης ἐπὶ φανταστικῆς νηὸς,

ἣτις προχωρεῖ, προχωρεῖ ἀδιακόπως πέραν τῆς
τελευταίας ξηρᾶς, διὰ μέσου τοῦ ἀπεράντου νο-
τίου Ὀκεανοῦ, ὁποῦθεν πᾶσαι αἱ στερεαὶ φαίνονται
οἰονεὶ συσπειρούμεναι, ἀποκλίνουσαι πρὸς τὸ ἄλλο
ἡμισφαίριον ἐκ τοῦ φόβου τῆς ἐρημίας του. Ἄλλ'
ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκεῖνη ἡ φαντασία χάνεται, πτοεῖ-
ται καὶ ἐπανίπταται μεθ' ὄρμητικῶν πόθου ἐν τῷ
μέσῳ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν προσ-
φιλεστέρων πλασμάτων, εἰς τὴν αἴθουσαν ἐνθα
εἰσὶ συνηγμένοι αἱ μορφαὶ ἐκεῖναι ὑπὸ τὴν λάμ-
ψιν λυχνίας, τῆς ὁποίας τὸ φῶς ἀστράπτει τώρα
εἰς τὸν νοῦν μας ὡς ἥλιος. Πλὴν αἱ μορφαὶ ἐκεῖ-
ναι δὲν μειδιῶσι καὶ ἐπὶ πασῶν ζωγραφίζεται
σκεπτικὴ ἀνησυχία, ἡ δὲ ἰδέα ὅτι πᾶσα στροφή
τῆς ἑλικος αὐξάνει τὴν ἀποχωρίζουσαν μας
ἐξ αὐτῶν τεραστίαν ἀπόστασιν, καταθλίβει τὴν
ψυχὴν μας. Τὴν τεραστίαν ἀπόστασιν; Διὰ
νὰ τὴν σμικρύνωμεν εἰς τὴν διάνοιάν μας προσ-
παθοῦμεν νὰ σμικρύνωμεν τὸν πλανήτην μας πα-
ραβάλλοντες αὐτὸν μὲ τὸ σύμπαν, καὶ τὸν φαν-
ταζόμεθα ὡς βανίδια ὑδάτος ἐπὶ μορίου τινὸς
πηλοῦ. Τί ἀπόστασις δύναται νὰ μεσολαβῆσῃ
μεταξὺ δύο ἐγγυματογενῶν σκωλήκων; Ἄλλ' ὁ
λογισμὸς ἐπικνέροχεται κατανγκαστικῶς εἰς τὴν
παραβολὴν τοῦ κόσμου πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὸ
σύνθηες αἶσθημα τῆς ἐκπλήξεως ἀναγεννᾶται. Ναι,
εἶνε τεραστία ἡ ἀποχωρίζουσα ἡμᾶς ἀπόστασις.
Ἄς ἀποδιώξωμεν λοιπὸν τὴν εἰκόνα τῶν μορφῶν
αὐτῶν. Ἄς συλλογισθῶμεν πάλιν τὴν θάλασσαν.
Ἄς ἀποκοιμίσωμεν τὸν νοῦν ἐπὶ τῶν ἀπεράντων
τούτων ὑδάτων. Τί ὠραία θάλασσα! Καὶ τί ἡρε-
μία! Καὶ ὅμως πόσα φρικτὰ πράγματα εἶδεν
ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη ἐρημία! Εἶδε διερχομένους
τοὺς τυχοδιώκτας, τοὺς ἀπλήστως ποθοῦντας τὸ
χρυσίον καὶ ἀκονίζοντας τὰ ὄπλα των χάριν τῶν
ἐπονειδίστων ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ σφαγῶν· εἶδεν
ἀνταρσίας δούλων κατασταλαίεσας αἱματηρῶς ἐντὸς
τοῦ κήτους τῶν πλοίων τῶν σωματεμπύρων, μα-
κρὰ μαρτύρια πληρωμάτων λιμωττότων, νευάγια
φρικτῶδη ἐντὸς τοῦ σκότους, ἀγωνίας παράφρονος
οἰκογενειῶν ὀλοκλήρων σπασμωδικῶς κρατουμέ-
νων ἐκ τῆς ἄκρας τῶν ἰσθῶν, ἐναγωνίως ἐπικη-
λουμένων μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν
οὐρανὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀποπνιγόμενον ἐκ
τῶν κυμάτων. Τοῦτ' αὐτὸ ἠδύνατο νὰ συμβῆ
καὶ εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς ἐκρήξεως ἐνὸς λέβητος,
μετὰ μίαν ὥραν, μετὰ ἓν λεπτόν. Φοικιῶντες
φантаζόμεθα τότε τὴν βρυδείαν κατάβασιν τοῦ
πτόματός μας βυθίζομένου ἀπὸ ζώνης εἰς ζώνην,
ἀνὰ μέσον τῶν διαφόρων κόσμων φυτῶν, ἰχθύων,
ὄστρακοδέρμων, μαλακίων, διαλύοντος κάθετον
γραμμὴν ὀκτακισχιλίων μέτρων μέχρι τῆς πα-
γερᾶς σκοτίας τοῦ ἀτελευτήτου στομάματος τοῦ
ζῶντος βορβόρου καὶ τῶν μικροσκοπικῶν κτε-
λετῶν, τῶν ἀποτελοῦντων τὸν πυθμὲνα τῆς θα-
λάσσης..

Καὶ τῆς ζωῆς τὸ αἶνιγμα
Κυμαίνεται ἐκεῖ καὶ ψιθυρίζει...

Τίνος εἶνε αὐτοὶ οἱ στίχοι; Ἄ! εἶνε τοῦ προσφιλοῦς μου Παντζάκη! Τί νὰ κάμνη αὐτὴν τὴν ὥραν; Καὶ παρουσιάζεται εὐθὺς εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ὄπτασις φαιδρᾶς πανηγυρικῆς ἐσπερίδος λαβούσης χώραν ἐν τῇ Δέσχη τῶν Καλλιτεχνῶν τοῦ Τουρίνου, ὡς μεγάλη φωτεινὴ στεφάνη, διατρέχουσα τὴν θάλασσαν ἡμοῦ μετὰ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἧς ἐντὸς περιφέρονται καὶ ἀστράπτουσιν ἑκατὸν μορφαὶ γνωσταί, καὶ νομίζω ὅτι ἀκούω τοὺς γέλωτας καὶ τὰς φωνὰς των. Ἐπειτα διὰ μιᾶς σβέννυται. Εἶνε ἀστραπαί, ὄνειρα πάσαι αἱ φιλίαι, πάσαι αἱ ἡδοναί, πάντα τὰ ἀνθρώπινα ἔργα ἢ αἰώνιος πραγματικότης εἶνε μόνον αὐτὴ ἡ φοβερὰ μάζα τοῦ ὕδατος, ἡ περικαλύπτουσα τὰ τέσσαρα πέμπτα τῆς γῆς καὶ ἡ γῆ αὐτή, ἡ φοβερὰ αὐτὴ κεφαλὴ μὲ κορυφὴν ἐκ πάγων καὶ ἐγκέφαλον ἐκ πυρός, ἧτις διατρέχει ὀλοθίζουσα καὶ θρηνοῦσα τὸ ἄπειρον. Ὠ μυστήριον! Ὠ θαῦμα! Ἄς ἦτο δυνατόν νὰ μείνη τις ἐδῶ εἰς τινα νῆσον ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς μὲ τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς παλάμης καὶ νὰ σκέπτηται διηνεκῶς, ἀρκεῖ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐνοήσῃ μίαν μόνην φορὰν τὸ μυστήριον τοῦτο, ἔστω καὶ ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀστραπή!

Δύο! Πέντε! Τέσσαρα!... Μ' ἔκαμαν ὡς ἀνὰ νῆψω ἐκ τῆς ῥέμβης μου αἱ φωναὶ αὐταὶ ὁμίλου τινὸς Λομβαρδῶν μεταναστῶν, οἵτινες ἔπαιζον καθ' ἑκάστην ἐσπέραν τὴν *morzar*, ἐπὶ τοῦ μεσαίου στεγασματος. Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν ὑποκάτω αἰθουσαν οἱ ἐπιβάται ἔπαιζον ζατρίκιον ἢ δῆμινον, οἱ δὲ κοιμώμενοι εἰς τοὺς θαλαμίσκους τοῦ καταστρώματος ὑπεδέχοντο τοὺς φίλους των ἐντὸς τῶν πεφωτισμένων θαλαμίσκων τούτων, ὅπου ἔπινον ἡμοῦ οἶνον βορδιγάλειον ἢ ζύθον. Παρὰ τὴν πρῶραν, περὶ τὸ καπηλείου συνωστίζοντο πολλοὶ ἐπιβάται τῆς τρίτης θέσεως, παρουσιάζοντες τὸ δελτίον των, δεόντως ὑπαγεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ, δι' οὗ ἐδικαιούνητο νὰ λάθωσιν ἢ ἓνα κύαθον καφέ, ἢ ποτήριον ρουμιού, ἢ ἡμίσειαν λίτραν οἴνου, ὅπως πανηγυρίσωσι τὸ τέλος τῆς ἡμέρας. Ἐπορεύθη εἰς τὴν πρῶραν διὰ νὰ τριγύσω ὀλίγον ὡς φαυλόβιος, ὑπο τὴν προστασίαν τοῦ σάτου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διεκρίνοντο ἀμυδρῶς ὡς σικαὶ ὁμάδες γυναικῶν μὲ τὰ βρέφη εἰς τὰς ἀγκάλας των κοιμώμενα, ἄνδρες συμπίνοντες κατ' ἰδίαν, νεανίαι περιερχόμενοι μετὰ τὸ πλῆθος, ἰγνηλατοῦντες ὡς θηρευτικοὶ κύνας, χώνοντες τὸ βλέμμα εἰς ὅλας τὰς γωνίας. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην διὰ πρῶτην φορὰν παρέστην εἰς τὸν χωρισμὸν τῶν δύο φύλων, ὅστις ἐγένετο ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν μικροσώμου κυφοῦ ναύτου, ἐντεταλμένου νὰ ὀδηγῇ τὰς γυναῖκας εἰς τὸν ἰδιαιτέρον αὐτῶν κοιτῶνα. Εἶχον ἤδη παρέλθει ἀπὸ τοῦ ἀπόπλου ἐννέα ἡμέραι

ζωῆς ἀσκητικῆς εἰς τὸ ὑπαιθρον· τὰ συζυγικὰ αἰσθήματα εἶχον ἀναζωογονηθῆ ὅπως οὖν, παρεκτός δὲ τῶν νομίμων εἶχον σχηματισθῆ καὶ νέα, παρ' οἷς ὁ νέος ἐκεῖνος τρόπος τοῦ ζῆν παρήγε τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις. Ἄλλ' ὁ μικρὸς κυφὸς προσβύτης ὤφειλε νὰ χωρίζῃ τοὺς πάντας ἐξ ἴσου, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν κανὲν δικαίωμα νόμιμον, καθ' ἐσπέραν δὲ εἰς τὰς δέκα, ἀκυβῆς καὶ ἀμείλιτος ὡς ὁ γέρον Σίλβας ἐνεφανίζετο μὲ τὸν φανὸν ἀνὰ χεῖρας καὶ ἤρχιζε νὰ περιέρχεται εἰς ὅλας τὰς γωνίας, διαλύων τοὺς ἐναγκαλισμοὺς καὶ διακόπτων τὰς ἐρωτικὰς συνδιαλέξεις, λέγων ἀνὰ πέντε βήματα: — Ἐλα!... εἰς τὸ κρεβάτι, εἰς τὸ κρεβάτι, γυναῖκες!... εἰς τὸ κρεβάτι, κορίτσια!...

Ἦτο σκηνὴ κωμικωτάτη. Τὰ ζεύγη ἀνθίσταντο ἀποχωριζόμενα ἐδῶ, συνηνοῦντο πάλιν ὀλίγον ἀπωτέρω, μετὰ τὸ τοῦ σφαγείου καὶ τοῦ πλυντηρίου, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ καπηλείου, ὅπσθεν τῶν κλωθῶν, εἰς τοὺς ἐστεγασμένους διαδρόμους, εἰς ὅλα τὰ μέρη, μέχοι τῶν ὁποίων δὲν εἰσέδουε τὸ φῶς τοῦ φανοῦ. Καὶ ὁ ταλαίπωρος κυφὸς ὀπισθοχώρει ἐπαναλαμβάνων καρτερικῶς: — Ἐλάτε γυναῖκες!... Ἐλάτε κορίτσια!... Εἶνε ὦρα! — Ἐνίστε διὰ νὰ ἐξευμενίσῃ τὰς ἀπειθούσας ἔλεγε: Ὅρίστε κυρία! — Τέλος ἐν διαστήματι ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας αἱ γυναῖκες παρήλαυνον κατὰ σειρὰν ἐν τῷ μέτῳ διπλοῦ στοίχου ἀνδρῶν ὡς ἐν ἐπισήμῳ πασελάσει χοροῦ καὶ ἐξηφανίζοντο ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην διὰ τῶν στενῶν θυρῶν τῶν κοιτῶνων εἰς τὰ βάθη τοῦ πλοίου. Τινὲς ἐπέστρεφον ὀπίσω παρουσιάζουσαι διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ βρέφη εἰς τοὺς συζύγους των ὅπως τὰ ἀσπασθῶσιν, ἢ σφιγγουσαι καὶ ἐπανασφιγγουσαι τὴν χεῖρα τῶν νέων φίλων των. Ἐτετραμάτων προσκαλοῦσαι τὰ μείναντα ὀπίσω μικρὰ παιδία. — Γιάνκο!... Γιαννάκη!... Μωρή!... Μικροῦλα!... ὁ δὲ φανὸς, ὃν ἐκράτει ἀνυψωμένον ὁ κυφὸς ναύτης, ἐφώτιζε βλέμματα ἐρωτύλα καλλιμόρφων νεανίδων, ὄμματα λάμποντα νεανιδῶν, πρόσωπα συζύγων δυσηρεστημένων, δυσανασχετούνητων κατὰ τοῦ κανονισμοῦ. — Ὅρίστε, ὄρίστε! ἐξηκολούθει νὰ βοᾷ ὁ κυφὸς. Γρηγορώτερα, κυρία! Τέλος καὶ ἡ οὐραγία τῆς παρελάσεως ἐξηφανίσθη: ἄλλ' ὁ γέρον ναύτης, ὅστις ἐγίνωσκε καλὰ τὸ ὑπῆκόον του, ἐπέστρεψε καὶ περιῆλθε πάλιν παρὰ τὴν πρῶραν, βέβαιος ὢν ὅτι ἐμελλε νὰ εἶρη κάποιον ἐρωτικὸν ζεῦγος βοαδύναν, κάποιον θανάσιμον ἀμάρτημα κομμένον εἰς τὸ σκοτὸς καὶ τὸ εἶρε τῷ ὄντι, ὅπως τὸ εἶδουσε καθ' ἑκάστην ἐσπέραν. Παρακολουθῶν αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἤκουσα τὰς ἐπιφωνήσεις του, ὁμοίαι μὲ φύλακος μοναχοῦ σκανδαλιζομένου, καὶ τὰς ἀπειλάς του, εἰς ἃς ἀπῆντων φωναὶ ἀνδρῶν καὶ στέλλουσαι αὐτὸν εἰς τὸν διάβολον καὶ ἄλλαι τρυφερότεραι, αἵτινες ἐφαίνον-

το ἀνοούμεναι ἢ ζητοῦσαι χάριν. Αὐτὸς ὁμῶς ὑπῆρξεν ἀδυσώπητος, καὶ εἶδον τότε διερχομένας δραμαίως μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφθεῖν καὶ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ γυναίκα προσπαθοῦσας νὰ κουβώσιν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν περιέεργων, αἵτινες ἐξηφανίζοντο ὑπὸ χάλαζαν ἐκφραστικῶν βηξιμάτων. Ἀφοῦ ἐσάρωσε καὶ τὰ τελευταῖα ἐρωτικά λείψανα, ὁ κυρὸς πρεσβύτες ἐσταμάτησε μὲ τὸν φανόν του ἐνώπιόν μου καὶ ἀπομάσσω τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρός: — Ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη βραδὴ ἀτελείωσεν! ἀνέκραξεν! Ἄ τί ἐπάγγελμα!... Ἄλλ' εἰς τὸ τραγὸν πρόσωπον τοῦ ἀτυχοῦς γηραιοῦ ναύτου εὐκρινῶς διεφάνετο αἰσθημὰ τι οἴκτου πρὸς ὅλην ἐκείνην τὴν δυστυχίαν, ἴσως δὲ καὶ πρὸς ὅλους ἐκεῖνους τοὺς πύθους, οὓς εἶχεν ἀπομονώσει ἐκεί κατῶ «κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν». — Κακὸν ἐπάγγελμα, αἶ; εἶπον αὐτῷ διὰ ν' ἀρχίσω μετ' αὐτοῦ συνομιλίαν καὶ ν' ἀκούσω κανὲν φιλοσοφικόν του ἀπόφθεγμα.

Μ' ἐκίτταξε κατὰ πρόσωπον ἀνυψῶν ὅπως οὖν τὸν φανόν του καὶ μετὰ στιγμὴν σκέψεως μοι εἶπεν ἀποφθεγματικῶς: — Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος εὐρίσκειται εἰς τὴν θέσιν ὑποῦ εὐρίσκομαι ἐγὼ, νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον ὅπως παρουσιάζεται μέσα εἰς τὸ πλοῖον, πτωχοῦ καὶ πλουσίου, καὶ τὰ πράγματα ὅπου συμβαίνουν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅσα εἶνε διὰ γέλια καὶ ὅσα εἶνε διὰ κλάψαις, τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ περισσότερο τὰς γυναῖκας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, πίστευσέ με, κύριε, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σχηματίζει μίαν τέτοιαν ἰδέαν ὅπου τίποτε πλέον δὲν τοῦ παραξενοφάνεται καὶ τὰ πάντα συγχωρεῖ». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν. Ἀφοῦ δὲ ἐξηφανίσθησαν βαθμηδὸν καὶ οἱ ἄνδρες, τὸ ἀτμόπλοιον ἔμεινε γαλήνιον καὶ σιωπηλόν, ὡς γιγάντιον ζῶον τρέχον ἀποκοιμισμένον ἐπὶ τῶν ὑδάτων, μὴ ἐκφέρειν ἄλλον κρότον εἰμὴ τοὺς ἐρρῦθμους παλμοὺς τῆς τεραστίας τοῦ καρδίας.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΔΕ ΑΜΙΤΣΙΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΣΕΛΙΓΚΑ

Εἴμι' ὁ Τσέλιγκας ὁ Γιάννος πάν' ἀπ' τ' ἀψηλὰ χωριά:
Βόσκω πρόβατα κι' ἀρνάκια, βόσκω γίδια καὶ τραγιά.

Ποῦχουν τὸ μαλὶ μὴ πύχην, τὰ μαστάρια στρογγυλά,
Σὰν τὰ μάγουλα τῆς Βλάχας, ποῦ τ' ἀρμεγεί καὶ γελά.

Σὰν τὴ Βλάχα, ποῦ τ' ἀρμεγεί μέσ' ἔς τὴ στάνη, βρὲ παιδιά,
Καὶ γλυκὰ γλυκὰ ἡ ματιά τῆς μοῦ βυζαίνει τὴν καρδιά!...

Βλάχα μου, νοικοκερά μου, χαυδεμιμένη δημοφονιά,
Ἄφσε τ' ἀρμεγμα, καυμένη, νὰ βυζάξουν καὶ τ' ἀρνιά

Κι' ὡς νὰ βγῶ μὲ τὰ κοπάδια ἔς τὴ νυχτερινὴ βοσκή,
Ἐλα γύρε ἔς τὸ πλευρό μου, βλαχοπούλα πιστική, ...

Διὲς πῶς πῆρε καὶ μουχρώνει ἔς τοῦ βοειοῦ μας τὴν ποδιά,
Πῶς κουρνιαζοῦν τὰ πουλάκια ταῖρι ταῖρι ἔς τὰ κλαδιά!...

Σκόρπια σύννεφα, ἄσπρα, σκοῦρα, κ' ἐλαφρὰ ἴσταν τὸν ἀχνό,
Προχωροῦν ἔμπροσ ἔς τὸ φεγγάρι καὶ σκεποῦν τὸν οὐρανό.

Σὰν αὐτὸς νὰ ἦταν κάμπος μὲ λειβάδια γαλανά,
Κι' ἀρχιτσέλιγκας ὁ ἦλιος ποῦ ὀλημέρισ' αὐτουνά.

Καὶ ἔς τῆς Δύσις ποῖν πλαγιάσῃ, τῆς ξανθῆς τὴν ἀγκαλιά,
Κοῦρεῖε τὸ λαγαρόνι του καὶ παρὰτ'σε τὰ μαλιά.

Σ τὴ Φεγγάρῳ τὰ παρὰτ'σε, ἔς τὴ χλωμὴ νοικοκερά,
Νὰ τοῦ κάμῃ μὴ φλοκάτα, τὸν χειμὸ νὰ τὴν φορᾷ.